

Veřejná listina

Veřejnou listinou je technický průkaz motorového vozidla a osvědčení o tomto průkazu, tedy dokumenty vydané ve správním řízení, nikoliv protokol ze stanice technické kontroly, který slouží jako jeden z podkladů, pro jejich vydání

Veřejnou listinou je technický průkaz motorového vozidla a osvědčení o tomto průkazu, tedy dokumenty vydané ve správním řízení, nikoliv protokol ze stanice technické kontroly, který slouží jako jeden z podkladů, pro jejich vydání.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 216/2003, ze dne 9.4.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného D. J., proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2002, sp. zn. 4 To 263/2002, který rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 5 T 7/2001, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2002, sp. zn. 4 To 263/2002, a rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 9. 5. 2002, sp. zn. 5 T 7/2001. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu Nejvyšší soud České republiky také zrušil další rozhodnutí, na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. řádu Okresnímu soudu v Novém Jičíně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 9. 5. 2002, sp. zn. 5 T 7/2001, byl obviněný D. J. uznán vinným v bodě 1. výroku o vině trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. a v bodě 2. výroku o vině trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., které spáchal tím, že :

1) v přesně nezjištěné době dne 21. 8. 2000 v N. J. na ul. H. na Dopravním inspektorátu Policie České republiky, Okresního ředitelství v N. J., předložil technikovi npor. M. M. jako originál „protokol o technické kontrole vozidla a jiného vozidla před schválením (osvědčováním) technické způsobilosti provozu na pozemních komunikacích v ČR“ série DB 0567022 motocyklu Yamaha DT 50, přičemž v blíže nezjištěné době na nezjištěném místě předmětný protokol sám nebo prostřednictvím jiné osoby padělal na straně 1 v položce motor a podvozek otisky kulatých razítek se státním znakem Policie České republiky Dopravního inspektorátu N. J. a podpisy policejního technika npor. M. M.,

2) v přesně nezjištěné době dne 12. 5. 2000 v P., okres N. J., na ul. O. H. č. 128, v prodejně společnosti J. převzal od R. V. finanční částku 80.000,- Kč jako zálohu za účelem dodání motocyklu do jednoho týdne, což neučinil, a peníze, přes urgence jmenovaného o jejich navrácení, použil pro svou potřebu, čímž mu způsobil škodu v uvedené výši.

Za tyto trestné činy mu byl podle § 248 odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. 2 T 140/2000 ze dne 16. 2. 2001, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací rozhodl rozsudkem ze dne 4. 7. 2002, sp. zn. 4 To 263/2002, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 tr. řádu uložil obviněnému podle § 248 odst. 2 tr. zák., za použití § 35 odst. 1 tr. zák. trest odnětí svobody trvání šesti měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon jej podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařadil do věznice s dozorem. Tento rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl obviněnému doručen dne 30. 9. 2002, jeho obhájci JUDr. J. F. dne 17. 9. 2002 a příslušnému státnímu zastupitelství dne 5. 9. 2002.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2002, sp. zn. 4 To 263/2002, napadl dne 14. 11. 2002 obviněný D. J. dovoláním podaným prostřednictvím obhájce JUDr. J. F., a to z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g), k) tr. řádu. Ve vztahu k výroku o vině pod bodem 1. vytýká dovolatel soudům obou stupňů, že nesprávně vyhodnotily otázku, zda protokol o technické kontrole vozidla je veřejnou listinou. Soud prvního stupně se podle něj tímto problémem zabýval pouze okrajově a odvolací soud nesprávně odkázal v tomto směru na zákon č. [12/1997 Sb.](#), o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Dovolatel však zdůrazňuje, že technické podmínky provozu silničních vozidel stanovil v době vytýkaného jednání zákon č. [38/1995 Sb.](#), o technických podmínkách provozu silničních vozidel na pozemních komunikacích, odkazující na prováděcí vyhlášku č. [102/1995 Sb.](#), o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu silničních vozidel na pozemních komunikacích. Uvádí, že podle § 16 odst. 2 písm. b) citované vyhlášky musel být k žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivého vozidla mimo jiné přiložen doklad o výsledku technické kontroly pro schválení technické způsobilosti jednotlivě vyrobeného nebo dovezeného vozidla. Dále poukazuje na to, že rozsah technické kontroly a měření emisí pro schválení technické způsobilosti výše uvedeného vozidla byl stanoven v odstavcích 8 až 10 § 16 vyhlášky č. [102/1995 Sb.](#) Z toho co bylo uvedeno, dovolatel dovozuje, že protokol o technické kontrole vozidla, jehož pozměnění je předmětem projednávané věci v tomto bodě, nevydává Policie České republiky, ale soukromá osoba provozující stanice technické kontroly tak, jak to vyplývá z ustanovení § 7 zákona č. [38/1995 Sb.](#) Nejedná se podle něj o rozhodnutí v rámci státní správy na daném úseku, ale pouze o jeden z podkladů, na jehož základě poté Policie České republiky rozhoduje o vydání či nevydání správního rozhodnutí o schválení vozidla k provozu na pozemních komunikacích, které již nepochybně veřejnou listinou je. Protože však správní rozhodnutí ani technický průkaz v projednávané věci nebyly vydány a jsou přitom podle dovolatele jedinými veřejnými listinami v procesu schvalování vozidla k provozu, nemohl se dopustit jeho padělání, a tudíž ani trestného činu, pro který byl ve výroku o vině pod bodem 1. uznán vinným.

Také ve vztahu k výroku o vině pod bodem 2. dovolatel namítá, že se soudy obou stupňů dopustily chybného hmotně právního posouzení skutku a naplnění zákonných znaků trestného činu zpronevěry spatřují v tom, že přijaté peníze nevrátil ihned, jakmile o to byl požádán. Soudy obou stupňů měly podle něj řešit především otázku, jaké bylo znění smlouvy, kterou uzavřel s poškozeným R. V., tedy jak mohl podle této smlouvy naložit s přijatou zálohou a zda byl poškozený oprávněn od smlouvy odstoupit a požadovat zpět peníze složené na zálohu kupní ceny motocyklu. Dovolatel vytýká soudům

obou stupňů, že se nezabývaly občanskoprávní podstatou věci, a kdyby tak učinily, musely by dojít k závěru, že samotné převzetí peněz, jako zálohy za kupní cenu motocyklu ještě neznamená, že takto přijaté peníze nemohl přidat k ostatním příjmům, které mu plynou z podnikání. Namítá, že nebyla vyvrácena jeho obhajoba, že má pouze jednu pokladnu, ve které vede všechny své příjmy z podnikání, a ze které hradí i veškeré podnikatelské závazky. Z těchto důvodů neevidoval samostatně ani zálohu, kterou obdržel od poškozeného R. V., což si obviněný ani nevymínil, a tudíž dovozuje, že se svým jednáním nemohl dopustit trestného činu zpronevěry. Dále dovolatel namítá, že je sporné, zda a kdy byl povinen přijatou zálohu vrátit. Poukazuje na to, že poškozený požadoval vrácení peněz na základě dopisu označeného jako odstoupení od smlouvy. Podle občanského zákoníku je však možné odstoupit od smlouvy jen tehdy, stanoví-li tak zákon či smlouva. Podle dovolatele v zákoně pro daný případ není opora a smlouvou nic takového rovněž nebylo stanoveno. Neměl tedy podle jeho názoru povinnost přijaté peníze vrátit, ale pouze splnit sjednaný závazek, k čemuž byl stále ochoten. Nedodržení termínu plnění zboží nemůže podle něj tedy mít trestněprávní důsledky.

Dovolatel proto navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2002, sp. zn. 4 To 263/2002, a vrátil věc tomuto soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší státní zástupkyně v písemném vyjádření k dovolání obviněného uvádí, že námitky uplatněné dovolatelem odpovídají dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu a jsou z velké části důvodné. Ve vztahu k jednání, které bylo kvalifikováno jako trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. souhlasí s námitkami dovolatele, že protokol o technické kontrole vozidla neměl charakter veřejné listiny. Přisvědčuje dovolateli, že schválení technické způsobilosti jednotlivého vozidla se potvrzovalo v kritické době až vydáním technického průkazu v souladu s § 16 odst. 6 vyhlášky č. [102/1995](#) Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu silničních vozidel na pozemních komunikacích. Protokol o technické kontrole vozidla byl pouze podkladem pro rozhodnutí o technické způsobilosti vozidla a sám o sobě veřejnou listinou není. Činnost stanic technické kontroly, které technické prohlídky vozidel provádějí, byla podle právní úpravy platné v době spáchání skutku v určitém rozsahu upravena v § 7 až v § 10 zákona č. [38/1995](#) Sb., o technických podmínkách provozu silničních vozidel na pozemních komunikacích, nelze však dovodit, že by tyto stanice měly postavení státního orgánu. Z uvedeného protokolu navíc nikomu nevyplývají žádná práva a povinnosti a sám o sobě - bez ohledu na výsledek kontroly - neosvědčuje technickou způsobilost vozidla. Ohledně údajů padělaných obviněným pak nejvyšší státní zástupkyně uvádí, že obviněným napodobené razítko a podpis npor. M. měly doložit, že jmenovaný již vozidlo viděl, avšak ani takto pozměněný protokol o technické kontrole vozidla nemohl nabýt charakteru veřejné listiny, neboť nelze mechanicky vycházet z toho, že každá listina opatřená razítkem Policie České republiky a podpisem policisty je veřejnou listinou, jak dovodil nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku.

Ohledně trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. nejvyšší státní zástupkyně uvádí, že se soudy obou stupňů náležitě nezabývaly otázkou charakteru smlouvy uzavřené mezi obviněným a poškozeným z hlediska práva občanského. Formulace použitá ve skutkové větě nasvědčuje tomu, že šlo o smlouvu kupní, naproti tomu některé formulace v odůvodnění soudních rozhodnutí lze interpretovat tak, že šlo o smlouvu obstaravatelskou. Uvedená otázka má přitom zásadní význam pro hmotně právní posouzení zda předmětné peníze byly ve vztahu k obviněnému D. J. cizí věcí, která mu byla svěřena. Pokud by se jednalo o smlouvu kupní, pak peníze přijaté obviněným jako záloha se staly jeho vlastnictvím a mohl je použít v rámci svého podnikání a bylo by vyloučeno, aby se takto dopustil trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák. Pokud by šlo o peníze svěřené obviněnému k

bezprostřednímu nákupu individuálně určené nebo jinak konkretizované věci (tj. k nákupu konkrétně určeného motocyklu v zahraničí) dopustil by se obviněný jeho použitím k úhradě svých jiných závazků trestného činu zpronevěry podle § 248 tr. zák. bez ohledu na to, zda mezi ním a poškozeným byla sjednána možnost odstoupení od smlouvy. Uzavírá tedy, že skutky popsané ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně nevykazují zákonné znaky trestných činů padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. a zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., kterými byl obviněný D. J. uznán vinným. Navrhuje proto, aby Nejvyšší soud České republiky napadené rozhodnutí podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil, a aby podle § 265l odst. 1 tr. řádu přikázal Krajskému soudu v Ostravě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně souhlasí s projednáním věci v neveřejném zasedání ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. řádu.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací zjistil, že dovolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou a v zákonné lhůtě. Podle § 265b odst. 1 tr. řádu lze dovolání podat, jen je-li tu některý z důvodů uvedených v písm. a) až l) tohoto ustanovení trestního řádu, pokud není dán důvod dovolání podle § 265b odst. 2 tr. řádu, přičemž podle § 265f odst. 1 tr. řádu je třeba v dovolání mimo jiné vymežit i důvod dovolání s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Nejvyšší soud zjistil, že v posuzované věci nepřichází v úvahu odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. řádu ani zamítnutí dovolání jako nedůvodného podle § 265j tr. řádu. Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného v té části, kde namítal, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku je důvodné. Naopak dovolací důvod uplatněný podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. řádu, tj. že v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný, není dán a dovolatel v tomto směru ani neuvedl žádnou konkrétní argumentaci.

Podle dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z dikce zákona vyplývá, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí soudu druhého stupně ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva. Nelze se proto z tohoto dovolacího důvodu domáhat přezkoumání skutkových zjištění. Skutkový stav je v řízení o dovolání posuzován jen z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda byly právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Pro posouzení, zda je dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je rozhodující popis skutku ve výroku o vině napadeného rozhodnutí.

Dovolatel podal dovolání z výše uvedeného důvodu proti výroku o vině. Nesouhlasil s tím, že jeho jednání popsané v bodě 1. výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně mělo znaky skutkové podstaty trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. a jednání popsané v bodě 2. výroku o vině téhož rozsudku zákonné znaky trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. Je tedy zřejmé, že dovolatel se domáhá nápravy právních vad. Po přezkoumání věci dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněného je důvodné.

Ve vztahu výroku o vině pod bodem 1. rozsudku soudu prvního stupně, kterým byl obviněný uznán vinným trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. si soudy obou stupňů v dosavadním řízení náležitě neujasnily, zda „protokol o technické kontrole vozidla a

jiného vozidla před schválením (osvědčováním) technické způsobilosti k provozu na pozemních komunikacích v ČR“ vyhotovený dne 7. 7. 2000 stanicí technické kontroly v O.-H. má charakter veřejné listiny ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Argumentace soudu prvního stupně, že se jedná o listinu opatřenou úředním razítkem Policie České republiky a podpisem policisty a v důsledku toho, je tedy nepochybné, že se jedná o veřejnou listinu podle § 176 tr. zák. není správná. Stejně tak nemůže obstát argumentace odvolacího soudu, který dovozuje, že předmětný dokument má charakter veřejné listiny z toho, že podle zákona č. [12/1997](#) Sb., o bezpečnosti a plynulosti provozu na veřejných komunikacích, vykonává státní správu ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích Ministerstvo vnitra a Policie České republiky, přičemž obviněný předložil na dopravním inspektorátu Policie České republiky padělaný „protokol o technické kontrole vozidla a jiného vozidla před schválením (osvědčováním) technické způsobilosti provozu na pozemních komunikacích v ČR“, a tudíž naplnil zákonné znaky trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák.

Nutno totiž přisvědčit námitkám dovolatele, se kterými se ve svém vyjádření ztotožnila i nejvyšší státní zástupkyně, že podle právní úpravy platné v době spáchání jednání, pro které je obviněný stíhán, byl inkriminovaný „protokol o technické kontrole vozidla a jiného vozidla před schválením (osvědčováním) technické způsobilosti k provozu na pozemních komunikacích v ČR“ (dále jen „protokol“), toliko jedním z dokladů, které musel žadatel přiložit ke své žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivého vozidla ve smyslu § 16 odst. 2 vyhlášky č. [102/1995](#) Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu silničních vozidel na pozemních komunikacích, která byla prováděcí vyhláškou k zákonu č. [38/1995](#) Sb., o technických podmínkách provozu silničních vozidel na pozemních komunikacích. Uvedený protokol vyhotovila stanice technické kontroly, jejíž činnost byla upravena ustanovením § 7 až 10 citovaného zákona č. [38/1995](#) Sb., přičemž podle § 7 odst. 1 cit. zák. stanici technické kontroly mohla provozovat právnická osoba, která měla k provádění technických prohlídek příslušná oprávnění. Je tedy zřejmé, že stanice technické kontroly, která protokol vyhotovila, není státním orgánem, byť při posuzování toho, zda se jedná o veřejnou listinu či nikoliv, nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že ji vydal státní orgán, neboť soudní praxe považuje za veřejnou listinu např. i potvrzení o pracovní neschopnosti, přestože není vydáváno státním orgánem. Z toho, co bylo výše uvedeno, je tedy zřejmé, že vyhotovený protokol sloužil toliko jako jeden z podkladů ke schválení technické způsobilosti jednotlivého vozidla ve smyslu výše citované vyhlášky č. [102/1995](#) Sb., z tohoto protokolu nevyplývají žádná práva ani povinnosti a tento protokol sám o sobě neznamenal schválení technické způsobilosti jednotlivého vozidla. Toto schválení spadalo výlučně do pravomoci příslušného dopravního inspektorátu. Teprve vydání technického průkazu vozidla se podle § 16 odst. 6 vyhlášky č. [102/1995](#) Sb. potvrzovalo schválení technické způsobilosti jednotlivého vozidla, přičemž rozsah technické kontroly byl upraven v § 16 odst. 8 až 10 citované vyhlášky, přičemž na projednávání případ dopadá ustanovení § 16 odst. 8 vyhlášky č. [102/1995](#) Sb., podle kterého musela být v rámci technické kontroly jednotlivého ojetého vozidla mimo jiné provedena kontrola dokumentace předkládané ke schválení technické způsobilosti, jakož i kontrola vozidla, zda svým provedením a vybavením odpovídá požadavkům této vyhlášky.

S přihlédnutím ke všem uvedeným skutečnostem dospěl tedy Nejvyšší soud k závěru, že soudy obou stupňů pochybily, když shora citovaný „protokol“ vyhotovený dne 7. 7. 2000 stanicí technické kontroly v O.-H. a předložený obviněným dne 21. 8. 2000 na Dopravním inspektorátu Policie České republiky v N. J. považovaly za veřejnou listinu ve smyslu § 176 odst. 1 tr. zák. Takovouto veřejnou listinou je teprve technický průkaz motorového vozidla a osvědčení o tomto průkazu, tedy dokumenty vydané ve správním řízení, v jehož rámci je zmiňovaný „protokol“ jen jedním z podkladů pro rozhodnutí.

Důvodné jsou dovolací námitky obviněného i ve vztahu k výroku o vině pod bodem 2. rozsudku soudu prvního stupně. S námitkami obviněného se ztotožnila i nejvyšší státní zástupkyně ve svém vyjádření k podanému dovolání. Nutno přisvědčit argumentům, že soudy obou stupňů si ve vztahu k trestnému činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., kterým byl obviněný D. J. uznán v tomto bodě vinným náležitě neujasnily občanskoprávní podstatu věci. Nezabývaly se totiž charakterem smlouvy, kterou obviněný s poškozeným R. V. v souvislosti s dodáním motocyklu zn. Suzuki uzavřeli. Přesné zjištění typu uzavřené smlouvy je totiž rozhodující pro posouzení otázky, zda ze strany obviněného došlo k naplnění zákonných znaků trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., a to především ve vztahu k předmětu útoku uvedeného trestného činu. Tímto předmětem útoku je cizí věc, která byla pachateli svěřena. V projednávané věci soudy obou stupňů za tuto cizí věc považují finanční částku 80.000,- Kč, kterou obviněný D. J. převzal dne 12. 5. 2000 v P. jako zálohu za účelem dodání motocyklu do jednoho týdne, což neučinil a peníze přes urgence poškozenému nevrátil, použil je pro svou potřebu a způsobil mu tak škodu v uvedené výši. V případě, že peněžní záloha ve výši 80.000,- Kč byla obviněným přijata v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy byl obviněný oprávněn zahrnout tuto peněžní částku do svých podnikatelských aktivit a použít ji k úhradě jiných plateb, a tudíž její použití k úhradě těchto jiných plateb nemůže být zpronevěrou, neboť přijatou zálohu nelze oddělovat od ostatních finančních prostředků firmy. Bude však nezbytné pečlivě se zabývat i zákonnými podmínkami pro odstoupení od smlouvy a v návaznosti na to vyhodnotit, zda k naplnění zákonných znaků trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. nedošlo ze strany obviněného pro případ, že se poškozený oprávněně domáhal vrácení zálohy 80.000,- Kč a obviněný mu tuto zálohu ve stanovených termínech nevrátil. O zpronevěru by v každém případě mohlo jít, kdyby finanční hotovost složená poškozeným sloužila k bezprostřednímu nákupu individuálně určeného motocyklu a nešlo by již o zálohu v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy, ale o smlouvu o obstarání věci a peníze by byly použity jiným způsobem. V případě, že soud prvního stupně dovodí, že obviněný uzavřel s poškozeným kupní smlouvu, pak skutečnost, že motocykl, který byl předmětem této smlouvy, nebyl dodán, se jeví jako nesplnění závazku z této smlouvy, pokud by případně nešlo o podvodné vylákání zálohy pod předstíranou záminkou dodání motocyklu při současném úmyslu tento motocykl nedodat a obohatit se tak na úkor poškozeného.

Z toho, co bylo uvedeno, tedy vyplývá, že právní kvalifikace použitá soudem prvního stupně pro posouzení předmětných skutků, se kterou se ztotožnil i odvolací soud, nemůže obstát, a proto Nejvyšší soud dospěl k závěru, že hmotně právní posouzení skutků neodpovídá dosud zjištěnému skutkovému stavu, a tudíž že je dán dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, o který opřel obviněný D. J. své dovolání.

Nejvyšší soud proto podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil z podnětu dovolání obviněného D. J. napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jakož i rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 9. 5. 2002, sp. zn. 5 T 7/2001, který ve věci rozhodoval jako soud prvního stupně. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu byla současně zrušena také další rozhodnutí na zrušené rozsudky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Zejména byl zrušen též výrok o uložení souhrnného trestu odnětí svobody ve výměře osmi měsíců se zařazením do věznic s dozorem, který byl obviněnému D. J. uložen rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 2. 4. 2003, sp. zn. 2 T 78/2002, který nabyl právní moci dne 2. 4. 2003. Uvedený souhrnný trest byl totiž uložen i za trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. a trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., kterými byl obviněný D. J. uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 9. 5. 2002, sp. zn. 5 T 7/2001, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2002, sp. zn. 4 To 263/2002, přičemž obě tato rozhodnutí byla v celém rozsahu v tomto řízení o dovolání zrušena, a tudíž výrok o souhrnném trestu v rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 2. 4. 2003, sp. zn. 2 T 78/2002, pozbyl podkladu.

V této trestní věci musí tedy Okresní soud v Novém Jičíně nově rozhodnout o uložení trestu.

Podle § 265l odst. 1 tr. řádu pak bylo rozhodnuto, že Okresnímu soudu v Novém Jičíně se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Věc se tak vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně, který se bude věcí zabývat ve všech směrech uvedených v tomto rozhodnutí Nejvyššího soudu a je podle § 265s odst. 1 tr. řádu vázán právním názorem, který vyslovil Nejvyšší soud.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Práva dětí](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Samospráva \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)